

ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Μη διαβάσετε ποτε μέσα στο τραίνο ή στο λεωφορείο. Κατασφραγίστε τα μάτια σας.

Μην αποκοιμίστεσθε άπάνω σε καθίσματα με όρθιον τον κορμό ή σπικρίζοντας τό κεφάλι σας άπάνω στό χέρι σας. Είναι άνωθυγιεινό.

Η νευραλγία ανακουφίζεται άν βάλετε στό μέρος που πονεί ένα ασκουλάκι με ζεστή άμμο.

Τό κρουολόγημα θεραπεύεται άν πιητε δυο-τρια ποτήρια ζεστή λεμονάδα, λίγο πρίν πέσετε νά κοιμηθήτε.

Τοπικά λουτρα, με άλμυρό νερό, προφυλάνε τά χέρια σας καί τά πόδια σας άπό τίς χιονίστρες.

Άν σας πειράζει πολύ ή ύγρασία, κατά τόν χειμώνα, ζήτε μέσα στό παπούτσι σας χοντρό στυπόχαρτό.

Μ' ένα-δυό φύλλα έφημερίδος, θαλμένα γύρω άπό τήν φανέλλα που φοράμε, κατάσαρκα, μπορούμε θαυμασία νά περιφρουρήσουμε καί τό πιό θαρύ κρύο.

Καλό είναι επίσης νά στρώνουμε κατω άπό τό κρεβάτι μας μερικά έφημερίδια. Αυτό επιβάλλεται κυρίως όταν τό δωμάτιό μας είναι πλακοστρωμένο.

Όταν μετράτε χαρτονομίσματα, μη σαλιώνετε τά δάχτυλά σας. Τό ίδιο κι' όταν φυλλομετράτε παλιά βιβλία. Υπάρχει μεγάλος κίνδυνος νά μολυνθήτε άπό τίς μυριάδες τών μικροβίων διαφόρων άσθενειών, που φωλιάζουν στους πόρους τών χαρτονομισμάτων καί τών φύλλων τών παλιών βιβλίων.

πως ή ίδια άφηγείται τήν νέα αυτή καταπληκτική όπτασία της:

«Αυτό τό όραμα μου είναι τό πιο ισχυρό άπό όλα όσα είχα μέχρι τώρα. Ο Κύριος μου φανερώθηκε με μιά λάμψη, όμοια τής όποίας δέν αντίκρυσαν τά μάτια μου ποτέ. Τό πράγμα έγινε μέσα σέ μιά στιγμή... Ήρθε καί έπεσε στήν άγκαλιά μου, ακριβώς όπως τόν είχα δεχθή νεκρόν ή Παναγία στήν πέμπτη άγωνία της. Άγγισια ολόζωτανή τήν σάρκα του!... Ήμουν κατατρομαγμένη, καί όμως αισθανόμουν συγχρόνως μιά εδωαίμνια, που μου είναι αδύνατο νά περιγράψω. Ήταν τόσο καθαρά, καί τόσο τόν αισθανόμουν κοντά μου, δλόκοντά μου, ώστε μόλις έχασα αυτήν τήν αίσθηση, άναρωτήθηκα μήπως ήταν μια καταπληκτική αὐταπάτη. Όμως ο Κύριος μου είπε: «Μη σέ τρομάζει αυτό, κόρη μου. Γιατί, είναι πολύ μεγαλύτερη ή προσέγγισή σου με τόν Πατέρα μου!»

Λίγο έπειτα, τό όραμα ζωήρεψε πάλι. Μου φάνηκε πως είδα πολύ καθαρά τόν Κύριο νά κάθεται κοντά μου. Άρχισε τότε νά με παρηγορη, με τήν πιο μεγάλη καλωσύνη, κι' έξαφνα μου είπε: «Νάμια κοντά σου, κόρη μου, έγώ είμαι! Δείξε μου τά χέρια σου!» Μου φάνηκε πως μου πήρε τά χέρια καί τά έφερε στό πλάι, πρós τό μέρος τής καρδιάς Του καί τότε μου είπε: «Κούτταξέ τίς πληγές μου! Δέν είσαι, χωρίς έμένα!» Καί ο Κύριος έμεινε άρκετή ώρα μαζί μου καί με παρηγορούσε...

Σ' αυτούς τούς δραματισμούς της αναφέρονται χωρίς άλλο τά έξής ύπόροχα λόγια που άπηλύτην άργότερα ή Θηρεσία πρós τίς άδελφές του Τάγματος τών Καρμηλιτών, όταν ανέλαβε τήν μεγάλη μεταρρύθμισή του Τάγματος:

«Μού λέτε ότι πιστεύετε στόν Χριστό, άδελφές μου... Μά έγώ, όχι μονάχα πιστεύω σ' Αυτόν, όπως όφείλω, άλλα καί Τόν έγω ίδή! Έβαλα τά γέιλια μου έπάνω στις πληγές Του καί Τόν δέχτηκα στήν άγκαλιά μου, όπως καί ή Παρθένος Μητέρα Του, όταν Τόν κατέβαζαν άπό τό Σταυρό του μαρτυρίου!...»

Μά άπ' εδώ καί πέρα, οι δραματισμοί τής Θηρεσίας γίνονται πολύ καταπληκτικότεροι. Για τούς δραματισμούς αυτών, θα άφηγηθούμε στό άλλο μας φύλλο, σύμφωνα με τά ύπόροχα Άπομνημονεύματα που μας άφησε ή ένδοξη αυτή Άγία.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τα άμνημά του Γ. Ίακωβάτου. Πώς...δεν έμονομάχησε με τόν Κωνστ. Λουθάρο. Τί είδους μονομαχία έπρεπνε στον άντίπαλό του. Η Βουλή ξεκινάει τόν γέλιό. Ο Ιππότης Γκρούσελ κι' ε' ακύρος. Γιατί τόν χαιρέτησε. Πώς πέθανε ένας μεγάλος έπιστομην κ.τ.λ.

Κάποτε ο πνευματώστατος Κεραλλωνίτης βουλευταίς Ίακωβάτος, άγορευόντας στό θήμα τής Βουλής, είπε μερικά λόγια, όχι καί πολύ κολακευτικά για τόν Κων. Λουθάρο.

Ο Λουθάρος προσεβλήθη καί τήν άλλη μέρα τό πρωί έκάλεσε τόν Ίακωβάτο σέ μονομαχία.

Ο Ίακωβάτος όμως παρακάλεσε τούς μάρτυρας του Λουθάρου νά τόν έπισκεφθούν έπειτα άπό ένα είκοσιτετράωρο, για νά σκεφθή τί θα τούς άπαντούσε.

Τό άπόγευμα τής ίδιας μέρας, μόλις άρχισε ή συνεδρίαση τής Βουλής, ο Ίακωβάτος ζήτησε τόν λόγο άπ' τόν Πρόεδρο, άνέθηκε στό θήμα κι' άρχισε νά λέη:

—Κύριοι βουλευταί, σήμερα τό πρωί ο βουλευταίς Ζακύνθου κύριος Κωνσταντίνος Λουθάρος, μου έστειλε τούς μάρτυρας του για νά μονομαχήσουμε, γιατί, καθώς φαίνεται, όσα είπα γιές τά έθώρως προσβλητικά για τό όνομά του. Είπα στους μάρτυρας του κ. Λουθάρου νά με έπισκεφθούν αύριο, για νά τούς δώσω άπάντησι, άλλα σκέφτηκα ότι είναι περιττό νά τούς περιμένα, άφού μπορώ καλύτερα νά δώσω τήν άπάντησί μου έδω, άπ' ευθείας στό συνάδελφό μου.

Καί γυρίζοντας πρós τό μέρος που καθότανε ή Λουθάρος, συνέχισε:

—Κύριε Λουθάρο, δέχομαι τήν μονομαχία καί όρίζω ως όπλον...τή γλώσσα!

Καί θυάζοντας τήν γλώσσα του, τήν έδειξε με τό δάχτυλό του καί συνέχισε:

—Τόπον δέ τής μονομαχίας όρίζω τό θήμα αυτό.

Καί γύτσησε με τό χέρι του δυνατά τό θήμα.

—Καί μάρτυρας, τό Έθνος όλο! κατέληξε.

Κι' έπλωσε καί τά δυό του χέρια δεξιά κι' άριστερά.

Τό τί έγινε τότε, είναι άνωτερο άπό κάθε περιγραφή. Όλοι ξεκαρδιώθηκαν στό γέλια, βουλευταί καί άκροαταί. Κι' ο Λουθάρος; Άμίλητος πάντα, έθγαλε τή θεορατή ταμπάκέρια του καί πήρε μιά γερή πρέζα ταμπάκο!...

Κάποτε, ενώ ο Άγγλος Ιππότης Ουίλλιαμ Γκρούσελ, οιοκήτης τής Βιργινίας, σκετόκανε σ' ένα όδρομο καί κουβέντιασε με ένα μεγαλέμπορο, πέθανε ένας μούρος καί τόν χαιρέτησε.

Ο Ιππότης άνταπέδωσε ευγενεστάτα στό μαύρο του χαιρέτισμό του κι' έπειτα γύρισε στον μεγαλέμπορο για νά συνεχίσει τήν κουβέντα του.

—Γιατί χαιρέτησες έναν μαύρο; τόν ρώτησε τότε ο μεγαλέμπορος κατάπληκτος.

—Άπλούστατα, του άπάντησε ο Ιππότης, για νά μη νομίσω κανείς ότι ένας μαύρος είναι πιο ευγενής άπό έναν Ιππότη!...

Όταν ο περίσημος γιατρός Σιράκ προσεβλήθη άπό άποπληξία, οι συνάδελφοί του τού κάνανε πολλές άφαιμάξεις, κατόπιν τών όποιων ο Σιράκ άρχισε νά παραληρη. Μέσα στό παραληρημά του αυτό, ο Σιράκ φανταζόταν πως βρισκότανε μπροστά στό κρεβάτι ενός άρρώστου. Έπιασε λοιπόν με τό δεξί του χέρι τό άριστερό του, καί άφού εξέτασε τόν σφυγμό του, φώναξε:

—Άλλοίμονο!... Μ' έκάλεσαν πολύ άργά!... Έκαναν στόν άρρώστο άφαιμάξεις, αντί νά τού δώσουν καθαρκτικά. Είνεχα μένος!...

Καί ύστερα άπό λίγην ώρα, ο Σιράκ έπέθανε πράγματι, έξ αίτίας τής γκάφας τών συνάδελφων του.

Κάποτε, ο διασημος πιανίστας Παντερέσκακι, ο πρώτος πρεσβος τής Πολωνικής Δημοκρατίας, έπαίξε μπροστά στον Τσαρό.

—Είμαι περηφανος, είπε ο Τσαρος στον μέγα καλλιτεχνη, που ένας Ρώσος έχει ένα τόσο μεγάλο ταλέντο.

—Συνώνμη, Μεγαλειότατε, του άπάντησε περήφανα ο Παντερέσκακι. Εγώ είμαι Πολωνός.

Ο Τσαρος έκανε πως δέν τόν άκουσε, άλλα τήν άλλη μέρα ο Παντερέσκακι έξορίστηκε.

